

Men så vil jeg spørge fru Margrete Auken: Er det at diskriminere at forhåne eller nedværdige? For det fremgik nærmest efter ordlyden af fru Margrete Aukens tale, at det synes hun ikke er diskriminerende. Paragraffen, som den hedder nu, 266 b, stk. 1, er altså personer, der trues, forhånes eller nedværdiges. »Trues« indgik i fru Margrete Aukens fortolkningforståelse af at diskriminere, men det var, som om »forhåne« og »nedværdige« ikke indgår, og det vil jeg gerne have svar på.

Det andet er, at det lyder meget smukt, at det bedste, vi kan gøre for de mennesker, der altså trues, nedværdiges og forhånes, er at stå ved deres side. Det er udmærket. Det går jeg også ind for. Men skal samfundet så give afkald på restriktioner, bare vi står ved deres side? Hvad, når en person får sin ejendom ødelagt på grund af en pyroman – eller frastjålet på grund af en tyveknekt? Så kan vi selvfølgelig stå ved den bestjålne eller den, der har fået sin ejendom nedbrændt, side, trøste dem, give dem erstatning osv. Men skal de, der har forårsaget sagen, gå fri? Er det virkelig det, der ligger i at stå ved folks side? Eller kun det?

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg havde nær sagt: Det, der ikke kalder mig herop, er fru Margrete Aukens betænkelighed, for den håber jeg sandelig, som jeg også har prøvet på at give udtryk for, at vi alle sammen har på dette område. Hvis vi ikke havde den, mener jeg, vi ville anskue problemet for unuanerret og i virkeligheden for primitivt.

Det er altså ikke det, jeg kaldes herop for, men jeg vil gerne sige, at der forhåbentlig heller ikke for nogen af os er nogen diskussion om, at det kan overvejes, om der er enkeltdele af det komplekse, vi taler om, som vi kan klare på en lovgivningsmæssig måde, uden at vi dermed har lagt afstand til det, som alle ordførere indtil nu har været inde på, nemlig at det er holdningsbearbejdelse, deltagelse, nærvær. Og det ene udelukker naturligvis ikke det andet.

Hr. Arne Melchior taler om forhånelser og nedværdigelser. Jamen det er jo bl.a. det, vi er oppe imod her. Jeg har taget et meget stilfærdigt bilag med her. En dansk bibliotekar – nu pensioneret – har skrevet om sine oplevelser i The-resienstadt. Ganske stilfærdigt i forhold til, hvad vi ellers kender af autentisk, ubehageligt materiale om det særlige fænomen, jødeudryddelsen. Må vi ikke have lov til – ikke bare ved vores til-

stedeværelse og holdningstilkendegivelser, men også lovgivningsmæssigt – at markere os over for dem, der udspreder løgne om og forhånelser og nedværdigelser af de mennesker, der led? Det er sådan set det, vi taler om.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Allerførst vil jeg gerne sige, at jeg er enig med hr. Poul Qvist Jørgensen i, at det er det, vi taler om.

Dernæst vil jeg gerne sige til hr. Arne Melchior, at det er tilladt – ikke bare her i Folketinget, hvor næsten alt er tilladt undtagen bandeord – men også ude i samfundet at være så forvrængende i sin gengivelse af, hvad der blev sagt, som hr. Arne Melchior var før. For det er jo det rene – nu var jeg lige ved at sige et af de ord, vi ikke må bruge herinde, men så lad mig sige – sludder, når hr. Arne Melchior roder min diskussion sammen med, hvorvidt vi skal straffe for brandstiftelser og overfald, og så lad det være nok. Det er ikke det, vi diskuterer, og det er at gøre samtalen her og nu plat, hvis man tager det ind.

Det, vi diskuterer, er det, som hr. Poul Qvist Jørgensen havde fremme, nemlig om det er en hensigtsmæssig fremgangsmåde. Jeg tror, de fleste af os kan huske den diskussion, der var – på et tidspunkt, hvor jeg ikke var i Folketinget – da de homoseksuelle kom med ind i loven. Det var SF med til. Vi diskuterede også dengang, om det var klogt. Vi var dengang enige i, at der skulle fares meget stille frem.

Så kom det dér forfærdelige spektakel, der hedder Emmy Fomsgaard, frem i forbindelse med loven om registreret partnerskab. Og det var så afskyeligt, hvad hun fik sagt om de homoseksuelle. Ved den lejlighed blev der lagt sag an efter den paragraf, og hun vandt, og jeg er enig: hun skulle ikke dømmes på det.

Derimod var jeg ret fortørnet over, at kirken var så lad: »Vi har jo en lovgivning«, og »enhver ved jo«, og »kæreste venner«, og »sådan en ekstremist« osv., osv. Det var ubehageligt, at der ikke blev slået virkelig til. Ikke med udsmidning, for der er plads til de værste spøgelse i kirken, men det skulle blive sagt så tydeligt, at det kunne høres, at kristendommen ikke er en frugtbarhedsreligion, og at Emmy Fomsgaard med sine synspunkter ligger kæmpemilevidt langt fra Vorherres evangelium.

Sådan nogle ting burde have været sagt. Jeg var tilfreds med, at domstolene ikke greb ind. Jeg var meget utilfreds med, at man ikke stod ved siden af.